

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. N. V., narozený X, t. č. pobytem v ČR v Zařízení pro zajištění cizinců Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený: Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO: 00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 27. 11. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2025, č. j. OAM-1304/BA-BA07-BA034-Z-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 19. 11. 2025, č. j. OAM-1304/BA-BA07-BA034-Z-2025 se zrušuje.
- II. Žalovaná je povinna uhradit žalobci ve lhůtě 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku plnou náhradu nákladů řízení ve výši 12 269,40 Kč, a to k rukám jeho právního zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Dne 10. 11. 2025 se žalobce dostavil na pracoviště OCP v Ústí nad Labem z důvodu řešení jeho pobytové situace na území ČR a prokázal se cestovním pasem VNM č. X, kde měl vylepené dlouhodobé vízum č. X s platností do 31. 5. 2025. Následnou lustrací bylo zjištěno, že je veden v Evidenci nežádoucích osob (dále jen **ENO**) jako nežádoucí osoba s platností do 31. 12. 2009 v souvislosti s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 20. 10. 2025, č. j. KRPL-93309-17/ČJ-2025-180022-SV, jímž bylo uloženo žalobci správní vyhoštění a zákaz vstupu na dobu 6 měsíců, dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), tedy z důvodu zaměstnání bez platného povolení k pobytu a bez povolení k zaměstnání a dle kterého měl vycestovat do 5. 11. 2025. Z těchto důvodů byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem správního vyhoštění. Poté dne 12. 11. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 19. 11. 2025, č. j. OAM-1304/BA-BA07-BA034-Z-2025 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 1. 3. 2026.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby shrnul žalobce svou pobytovou historii, rodinnou a osobní situaci.
3. První okruh žalobních námitek se týkal tvrzeného nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z protokolu o podání vysvětlení žalobcem, který byl sepsán cizineckou policií před zajištěním žalobce podle zákona o pobytu cizinců. Dle názoru žalobce se jedná o podklad zcela nedostatečný k posouzení možnosti, vhodnosti a nezbytnosti zajištění podle § 46a zákona o azylu, jelikož byl sepsán s ohledem na potřeby vyslýchajícího orgánu v době, kdy žádost o udělení mezinárodní ochrany nebyla podána a jelikož jím řada pro věc významných okolností, jakými jsou délka pobytu žalobce na území České republiky, jeho pobytová historie, platnost živnostenského oprávnění žalobce a konsekvence z toho vyplývající, pobytové oprávnění a rodinná situace syna žalobce, okolnosti, za nichž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území, a další okolnosti nebyly objasněny. Jen stěží tak lze z protokolu o podání vysvětlení dovozovat motiv žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu či pravděpodobnost jeho součinnosti s žalovaným v případě uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Proto má žalobce za to, že bylo povinností žalovaného za účelem zjištění skutkového stavu žalobce vyslechnout a poskytnout mu před jeho přezajištěním podle zákona o azylu součinnost a prostor, aby se vyjádřil k motivu žádosti o udělení mezinárodní ochrany, důvodům, pro které tuto žádost nepodal dříve, jeho osobním a rodinným poměrům a dalším okolnostem relevantním pro posouzení možnosti, vhodnosti a nezbytnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
4. Žalovaný rovněž činil v napadeném rozhodnutí závěry odporující tomu, co žalobce uvedl při podání vysvětlení před odborem cizinecké policie, ačkoliv jeho závěry neměly oporu ve správním spisu. Žalovaný konkrétně opakovaně žalobci kladl k tíži, že nerespektoval jemu stanovenou lhůtu k vycestování z území, zcela však přehlédl a opomenul reflektovat tvrzení žalobce, že si uložení správního vyhoštění z území nebyl vědom, jelikož mu při předání rozhodnutí bylo tlumočnickem sděleno pouze to, že žalobce dostal pokutu, a jelikož mu rozhodnutí o správním vyhoštění z území nebylo přeloženo do vietnamského jazyka, ačkoliv žalobce při výsledku výslovně uvedl, že nerozumí českému jazyku v mluvené ani psané podobě. Výsledku žalobce před Krajským ředitelstvím policie Libereckého kraje současně nebyl přítomen jeho právní zástupce, jelikož dle

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

slov žalobce uplatněných při podání vysvětlení před Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje mu k volbě právního zástupce nebyl poskytnut dostatečný prostor ani přiměřené poučení. Žalobce dodává, že se proti uložení správního vyhoštění z území brání podáním odvolání spojeným se žádostí o prominutí zmeškání lhůty.

5. Žalovaný dále nedostatečně zjistil okolnosti, které mu mohly a měly být známy z veřejně dostupných zdrojů, případně informačních systémů, k nimž musel mít přístup, jakými jsou délka pobytu žalobce na území ČR, jeho pobytová historie, jaká řízení podle zákona o pobytu cizinců jsou s ním aktuálně vedena či byla vedena v minulosti, jakým pobytovým oprávněním disponuje jeho syn, jak dlouho zde syn žalobce pobývá a zda již založil vlastní rodinu, či že žalobce je a byl i v době uložení správního vyhoštění z území držitelem živnostenského oprávnění s platností od 17. 3. 2025 do 1. 12. 2025. Platné živnostenské oprávnění současně vyvolává pochybnosti o zákonnosti uložení správního vyhoštění z území za výkon nelegální práce.
6. Druhý okruh žalobních námitek vytýkal žalovanému nedostatečné a nesprávné posouzení splnění podmínek pro zajištění. Žalobce nezpochybňuje, že svou žádost podal v době, kdy se nacházel v zařízení pro zajištění cizinců poté, co byl zajištěn cizineckou policií podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce však považuje za nesprávný a nedostatečně odůvodněný závěr žalovaného, že jsou v jeho případě splněny podmínky dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Tento závěr se dle jeho názoru opírá o nedostatečně zjištěný skutkový stav, když žalovaný nezjišťoval skutečný motiv žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany provedením jeho výslechu, neobjasňoval, z jakých důvodů se žalobce aktuálně obává návratu do Vietnamské socialistické republiky, přesto učinil závěr o účelovosti žádosti žalobce. Žalobce je přitom přesvědčen, že účelovost jeho žádosti nelze dovozovat ani z toho, že žalobce nepožádal o udělení mezinárodní ochrany dříve, když žalobci toho času vzhledem k existenci pobytového oprávnění nehrozilo vycestování do země původu a neměl tak důvod řešit svůj pobyt na území ČR rovněž podle zákona o azylu.
7. Žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí zdůraznil, že nemovitá věc na adrese D. O., kterou žalobce uvedl jako adresu svého kamaráda H. V. M., u něhož by mohl pobývat, není ve vlastnictví osoby tohoto jména. Žalobce k tomu uvádí, že nebyl při podání vysvětlení dotazován na druh a povahu práva jeho kamaráda k nemovité věci, proto skutečnost, že nemovitá věc na této adrese není ve vlastnictví kamaráda žalobce, nemůže bez dalšího znamenat, že by žalobce na této adrese nemohl pobývat. Žalobce dále poukazuje, že z připojeného výpisu z živnostenského rejstříku vyplývá, že žalobce má jakožto držitel živnostenského oprávnění na této adrese registrováno sídlo, což podporuje jeho tvrzení, že by mu na této adrese bylo umožněno i pobývat a zdržovat se.
8. Žalobce nesouhlasil ani s dalším tvrzením žalovaného stran nemožnosti žalobce na území ČR legálně pracovat, a v důsledku toho nemožnosti si obstarat prostředky na to, aby se pravidelně dostavoval ke správnímu orgánu na jím určené pracoviště. I tento závěr považuje žalobce za nesprávný a nedostatečně odůvodněný, když žalovanému muselo být z protokolu o podání vysvětlení známo, že žalobce i jeho syn disponují úsporami. Žalobce rovněž uvedl, že by byl schopen složit peněžitou záruku ve výši 100 000 Kč, tudíž by bezpochyby byl i schopen pravidelně se dostavovat ke správnímu orgánu na jím určené pracoviště. Žalobce se taktéž dobrovolně dostavil na pracoviště cizinecké policie, a i v minulosti s orgány cizinecké policie plně spolupracoval.
9. Žalovaný dále na str. 4 napadeného rozhodnutí uzavřel, že s ohledem na předchozí chování žalobce nelze od něj očekávat, že by se jeho jednání v případě umístění do otevřeného pobytového střediska jakkoliv změnilo. Žalobce zdůrazňuje, že žalovaný v rámci svých úvah o možnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

uplatnění zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu opomenul zohlednit, že žalobce dle svých slov uplatněných při podání vysvětlení nevěděl o uložení správního vyhoštění, nebyl si vědom nelegálního pobytu, naopak svou pobytovou situaci řešil a nedopustil se nelegálního podnikání, jelikož disponoval a dosud disponuje platným živnostenským oprávněním. Žalobce v této souvislosti poukázal na definici neoprávněného podnikání podle § 9 odst. 1 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o některých přestupcích**) ve spojení s § 251 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **trestní zákoník**). Žalobce dále zdůrazňuje, že žalovaný nezohlednil další okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, a to že v ČR pobývá déle než 15 let a že zde disponuje ekonomickým, sociálním a rodinným zázemím.

10. Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu je zajištění z důvodů uvedených v písm. a) až f) možné, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žalobce k tomu zdůrazňuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí souladem zajištění žalobce s mezinárodními závazky vůbec nezabýval, ačkoliv mu muselo být z úřední činnosti a protokolu o podání vysvětlení známo, že žalobce na území ČR pobývá déle než 15 let, že má na území ČR syna, držitele povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studium, že zde má ekonomické a sociální zázemí a že si uložení správního vyhoštění z území není vědom, tj. že jsou v případě žalobce dány natolik specifické individuální okolnosti, že nelze vyloučit nepřiměřenost zásahu do jeho základního práva na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a téhož práva jeho syna v případě přezajištění žalobce. Žalobce ve věku 61 let i jeho syn, jsou v důsledku zajištění žalobce vystaveni velkému tlaku, obavám ze zhoršení zdravotního stavu žalobce, významnému narušení rodinného a soukromého života a duševní pohody. Žalobce i jeho syn musí rovněž nečekaně čelit variantě jejich nevratného rozdělení.
11. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

12. Ve vyjádření k žalobě dne 3. 12. 2025 žalovaný uvedl, že s žalobou nesouhlasí a má za to, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Popsal zde skutkový stav a zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dále žalovaný shrnul dosavadně zjištěný skutkový stav věci, na jehož základě dospěl k učiněným závěrům. S ohledem na zjištěné dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce jsou dány důvody pro jeho zajištění a že z důvodu jeho jednání by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo zcela nedostačující a neúčinné, a proto za účelem realizace vyhoštění přistoupil k jeho zajištění a umístění v ZZC. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

13. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

14. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť postupoval dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
15. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

16. Žaloba je důvodná.
17. Ze správního spisu soud zjistil následující. Dne 10. 11. 2025 se žalobce dostavil na pracoviště OCP v Ústí nad Labem z důvodu řešení jeho pobytové situace na území ČR a prokázal se cestovním pasem VNM č. X, kde měl vylepené dlouhodobé vízum č. X s platností do 31. 5. 2025. Následnou lustrací bylo zjištěno, že je veden v ENO jako nežádoucí osoba s platností do 31. 12. 2009 v souvislosti s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 20. 10. 2025, č. j. KRPL-93309-17/ČJ-2025-180022-SV, jímž bylo uloženo žalobci správní vyhoštění a zákaz vstupu na dobu 6 měsíců, dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu zaměstnání bez platného povolení k pobytu a bez povolení k zaměstnání a dle kterého měl vycestovat do 5. 11. 2025. Do policejního protokolu o podání vysvětlení dne 1. 10. 2025 žalobce mimo jiné sdělil, že je zdravý. Na dotaz, zda si je vědom skutečnosti, že se v současné chvíli nachází na území schengenského prostoru neoprávněně, odpověděl, že si této skutečnosti není vědom a neví o tom, že mu bylo vydáno správní vyhoštění. Uvedl, že v Liberci na cizinecké policii s ním něco řešili, ale neví, co přesně, tlumočnick mu podle něj pouze sdělil, že má zaplatit pokutu 3 tisíce korun, nic víc. Dodal, že kdyby věděl, že se jedná o správní vyhoštění, nikdy by to nepodepsal. K tomuto dále sdělil, že v Liberci byl kontrolován hlídkou cizinecké policie na střeše jednoho z domů, který měl opravovat, jelikož má živnostenské oprávnění v oblasti stavebních prací, a poté byl odvezen na služebnu. Dle něj dostal nějaké kopie dokumentů, které v Liberci podepisoval, ale nezkontroloval je, podle tlumočnicka se jednalo pouze o pokutu za jeho živnostenskou činnost. Na dotaz, proč nevycestoval ve lhůtě k tomu určené, odpověděl, že o žádné lhůtě nic nevěděl a nevěděl nic ani o správním vyhoštění. Sdělil, že na pokyn svého právníka odstavil na OAMP a podal si tam žádost o trvalý pobyt, ale tam mu sdělili, že mu chybí dokument od cizinecké policie, proto šel dne 10. 11. 2025 na OCP v Ústí nad Labem, kde byl zajištěn. Uvedl, že v září nebo říjnu 2024 žádal o dlouhodobý pobyt v ČR a že nikde nepodával žádost o udělení mezinárodní ochrany a nemá to v úmyslu. Upozornil, že do Vietnamu se nechce vrátit a v případě propuštění by pracoval na území ČR. Uvedl, že by byl schopen dodržet podmínky zvláštního opatření, zdržoval by se dle jeho tvrzení na adrese svého současného pobytu na adrese D. O., kde bydlí u svého kamaráda H. V. M., který má občanství ČR. Dále sdělil, že jeho syn V. M. D. má na území ČR dlouhodobý pobyt a bydlí na P. Co se týče finanční záruky, dle jeho slov je schopen on nebo jeho syn tuto záruku složit, ale potřeboval by na to tři dny. Následně byl žalobce zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. Poté dne 12. 11. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 19. 11. 2025, č. j. OAM-1304/BA-BA07-BA034-Z-2025 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 1. 3. 2026.
18. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.

19. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
20. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“
21. První okruh žalobních námitek žalobce se týkal zjištěného stavu věci, resp. jeho nedostatečného zjištění, jak tvrdí žalobce. Žalovaný vycházel při odůvodnění svého rozhodnutí z podkladů, které shromáždil ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Jak je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, vycházel zejména z výpisů jednotlivých evidencí týkajících se cizinců, protokolu o podání vysvětlení, předchozího rozhodnutí o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a ustálené rozhodovací praxe. Je běžnou praxí žalovaného i správního soudu, že tento, ač krátký, výčet podkladů je považován s ohledem na charakter typu řízení za dostačující.
22. Žalobní námitku, již žalobce žalovanému vytýkal nedostatečně zjištěný stav v důsledku neprovedení jeho výslechu a zohlednění pouze protokolu o podání vysvětlení, který dle žalobce nepředstavuje s ohledem na pokládané otázky za relevantně a objektivně zjištěný stav věci, neshledal soud důvodnou. V první řadě zákon nepředpokládá, tudíž ani neukládá povinnost, provést s žalobcem výslech. O uvedeném dále svědčí i fakt, že samotné rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení (viz § 46a odst. 6 zákona o azylu). Nad to soud připomíná, že v tomto směru je poté dále třeba promítnout i specifika řízení dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, kdy se jedná o řízení rychlé, preventivní, probíhající v časové tísní, a tudíž neumožňující provádět standardní dokazování. Rovněž je třeba poukázat na obecně přijímanou praxi krajských soudů ale i NSS v tomto směru, neboť tyto běžně protokol o podání vysvětlení akceptují jako relevantní a dostatečný podklad pro rozhodnutí, obsahuje-li dostatečné množství informací o žalobci a okolnostech jeho případu nezbytných pro rozhodnutí na základě dostatečně zjištěného stavu věci. Současně, jak bylo předestřeno výše, nebyl protokol o podání vysvětlení jediným podkladem rozhodnutí, ale jedním z více podkladů. Lze tudíž oponovat žalobci, neboť žalovaný si zajistil dostatek podkladů a zjištěný stav nevycházel pouze z protokolu o podání vysvětlení. Jak je z protokolu o podání vysvětlení ze dne 1. 10. 2025 patrné, otázky správního orgánu jsou voleny dostatečně široce pro to, aby žalobce mohl popsat svou situaci, své budoucí záměry, osobní situaci a možnosti a také okolnosti, které ho dovedly až do současné situace. Pokládané otázky si pokládaly za cíl sekundárně zjistit právě i informace relevantní pro budoucí možnost zajištění, resp. uložení zvláštních opatření, kdy byla žalobci i poskytnuta možnost volně svá tvrzení rozvést, doplnit či změnit. Způsob vedení a pokládání otázek v rámci podání vysvětlení je záměrně veden široce tak, aby jeho obsah mohl být následně využit jednak pro účely zahájení řízení o správním vyhoštění (či jiného obdobného typu řízení – opuštění území aj.), zajištění dle zákona o pobytu cizinců či navazujícího řízení o zajištění dle zákona o azylu.
23. Co se týče povědomí žalobce o tom, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, je zcela bez významu, pokud žalobce tvrdí, že mu nebyla tato skutečnost známa. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

bylo uloženo správní vyhoštění. Tuto skutečnost i sám žalobce připouští, když tvrdí, že s ním správní orgány něco řešily, ale on si myslí, že jen pokutu. V prvé řadě je to právě žalobce, kdo je povinen plnit své povinnosti a zajímat se o svou situaci. Pokud žalobce jednal laxně a nezabýval se tím, jaké záležitosti s ním správní orgány řešily, nelze tuto skutečnost přičítat k tíži správním orgánům, nýbrž právě žalobci.

24. Žalobce dále namítal porušení jeho procesních práv v průběhu řízení o správním vyhoštění před Krajským ředitelstvím policie Libereckého kraje, zejména že mu nebylo přeloženo rozhodnutí o správním vyhoštění, nebyl dostatečně poučen a nebylo mu umožněno zajistit přítomnost svého právního zástupce. K uvedené námitce soud konstatuje, že ta se netýká projednávaného předmětu řízení, a proto se jí nemůže zabývat.
25. Žalobci bylo rozhodnutím ze dne 20. 10. 2025, č. j. KRPL-93309-17/ČJ-2025-180022-SV uloženo správní vyhoštění a zákaz vstupu na dobu 6 měsíců, dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců. V daný moment tedy existuje pravomocné rozhodnutí, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Zásada presumpce správnosti rozhodnutí znamená, že na správní akt se pohlíží jako na bezvadný a závazný, dokud není úředně shledán opak nebo zrušen. Tato zásada zajišťuje právní jistotu a stabilitu ve správním řízení. S ohledem na zmíněnou zásadu není sporu, že žalovaný postupoval správně, pokud přihlížel k rozhodnutí o správním vyhoštění a nezkoumal jeho zákonnost a věcnou správnost. Žalovanému v daném řízení nepřísluší zpochybňovat pravomocné rozhodnutí či činit odlišné závazné závěry, které byly předmětem řízení o správním vyhoštění.
26. Dle ust. § 5 odst. 2 dle zákona č. 455/1991 Sb., zákon o živnostenském podnikání (dále jen *živnostenský zákon*) „Fyzická osoba, která nemá bydliště na území České republiky, nebo právnická osoba, která nemá sídlo na území České republiky (dále jen „zahraniční osoba“), může na území České republiky provozovat živnost za stejných podmínek a ve stejném rozsahu jako česká osoba, pokud z tohoto nebo zvláštního zákona nevyplývá něco jiného. Pro účely tohoto zákona se za českou osobu považuje fyzická osoba s bydlištěm nebo právnická osoba se sídlem na území České republiky. Bydlištěm na území České republiky se pro účely tohoto zákona rozumí místo trvalého pobytu na jejím území.“
27. K žalobcovu podnikání soud konstatuje následující. Cizinec se zájmem podnikat na území ČR je povinen splnit mimo jiné dvě podmínky. První z podmínek je živnostenské oprávnění dle živnostenského zákona a druhou podmínkou je příslušné pobytové oprávnění za účelem podnikání dle zákona o pobytu cizinců. Žalobce, ač disponuje živnostenským oprávněním (čímž splňuje první podmínku), nedisponuje žádným příslušným pobytovým oprávněním umožňujícím mu legálně podnikat, čímž neplní podmínku druhou, tudíž se tak jedná o nelegální podnikání (srovnej ust. § 5 odst. 2 živnostenského zákona).
28. Další okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost nepodal neprodleně v době pobytu na území ČR, ač prokazatelně na území ČR delší dobu již pobýval; žádost podal až po zadržení Policií ČR, kdy se do té doby pohyboval na území ČR volně, výkon podnikatelské činnosti v rozporu se zákonem o pobytu cizinců). Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodloužením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadatelí hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, s tím, že tyto uvedl konkrétně na straně 3-4 napadeného rozhodnutí. Mezi těmito důvody uvedl zejména nelegální pobyt žalobce na území ČR bez příslušného pobytového povolení, nerespektované uložené správní vyhoštění, evidence v ENO, žalobcem deklarovaná neexistence jakýchkoliv překážek v případě návratu do země původu, výkon nelegální výdělečné činnosti bez patřičných oprávnění. Z uvedeného žalovaný správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, jíž se žalobce podanou žádostí domáhal. Rovněž právě ve zmíněném jednání žalobce spatřoval žalovaný i nezbytnou intenzitu jednání žalobce, který nerespektoval právní předpisy ČR i rozhodnutí správního orgánu. K uvedenému soud dále upozorňuje, že žalobce se pohyboval po území ČR zcela volně do doby svého zadržení a poté zajištění, tudíž mohl svou žádost podat kdykoliv dříve; současně v rámci podání vysvětlení vyloučil jakýkoliv záměr podat žádost o mezinárodní ochranu. Jeho přístup nekoresponduje s již vyjádřeným názorem o skutečné potřebě ochrany a mezinárodní záštity, jíž se žalobce podanou žádostí v ČR domáhal. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

29. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného o vyloučení aplikace ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na jeho případ. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 3-4 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné.
30. V napadeném rozhodnutí žalovaný vyloučil aplikaci jednotlivých druhů zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Ve vztahu k § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu uvedl, že žalobce není oprávněn si finanční prostředky na území ČR opatřovat prací. V této souvislosti žalovaný tudíž spatřoval nemožnost uložení výše zmiňovaného opatření, neboť docházení na pracoviště správního orgánu by vyžadovalo finanční náklady, kterými žalobce nedisponuje. S tímto tvrzením se soud nemůže ztotožnit. V průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobce na území ČR podnikal, je tedy pravděpodobné, že disponuje úsporami, které by mohl využít. Rovněž žalobce sdělil, že je ochoten složit peněžitou záruku. Obě okolnosti žalovaný zcela ignoroval a nevypořádal se s nimi v rámci svého odůvodnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

31. Rovněž žalovaný spatřoval nedostatečnou záruku v absenci hlášeného místa pobytu žalobce. Žalobce v rámci správního řízení sdělil, že by mohl přebývat u svého známého pana H. V. M., na adrese D. O. Jako další variantu uvedl možnost pobývat u svého syna. Žalovaný vyloučil variantu pobytu u pana H. V. M., a to z důvodu neuvedení vztahu pana H. V. M. k nemovitosti. Tato úvaha žalovaného pak zcela postrádá logický smysl. Záruka v podobě poskytnutého ubytování osobou pana H. V. M. nemůže být podmíněna vlastnickým či spoluvlastnickým právem k nemovitosti. Rovněž ze strany žalovaného nebyl vznesen žádný dotaz na vazbu pana H. V. M. k nemovitosti, přičemž nebylo povinností žalobce takový vztah přesně definovat, tj. zda se jedná o nejpravděpodobnější nájemní vztah či jiný v úvahu přicházející. Dále žalovaný zcela přehlédl skutečnost, že se na sdělené adrese nachází i sídlo podnikání žalobce, tudíž již v současné době existuje vztah žalobce k danému místu. Současně se žalovaný nevypořádal ani s tvrzením ohledně dalšího místa možného pobytu po dobu řízení o jeho žádosti, a to u syna žalobce. I v této části shledal soud námitku žalobce důvodnou.
32. Rovněž soud připomíná, že z judikatury NSS vyplývá, že samotná okolnost nelegálního pobytu nemůže znamenat automaticky důvod pro zajištění cizince. Soudu tudíž nezbyvá než přitakat tvrzením žalobce, že není jasné, na základě jakých skutečností dospěl žalovaný k závěru, že není vhodné uložit žalobci některé ze zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu před jeho zajištěním, aby žalobce nebyl žalovanému k dispozici pro řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu.
33. Soud neshledal důvodnou ani námitku absence posouzení souladu napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky ČR, zejména s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V této souvislosti soud odkazuje na závěry judikatury týkající se posouzení dopadu rozhodnutí správních orgánů ve věcech pobytu cizinců do soukromého a rodinného života: přes absenci výslovného zákonného požadavku jsou správní orgány povinny s ohledem na mezinárodní závazky vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) výjimečně posoudit přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince, avšak k potenciální aktivaci uvedeného článku musí cizinec ve správním řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, a judikaturu tam citovanou). Takovou námitku žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí u správních orgánů neuplatnil.
34. Závěrem tedy soud konstatuje, že v případě žalobce si žalovaný obstaral dostatečné množství podkladů, na jejichž základě mohl rozhodnout, což je doloženo obsahem správního spisu. Dále žalovaný správně posoudil splnění podmínek zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Přesto soud shledal závažné nedostatky v hodnocení okolností případu a odůvodnění učiněných závěrů. Tyto nedostatky spatřoval soud zejména v nedostatečném odůvodnění závěrů žalovaného stran neuložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, kdy se nedostatečně vypořádal s individuálními okolnostmi případu a zcela nepřiléhavě až paušálně vyloučil aplikaci zvláštních opatření, když nereflektoval veškerá relevantní a individuální tvrzení žalobce v tomto směru.
35. Z výše uvedených důvodů rozhodl soud dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a rozhodnutí žalovaného zrušil (**výrok I.**).

VI.

Náklady řízení

36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci, jenž byl ve věci právně zastoupen, vzniklo právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 269,4 Kč, jež sestává z nákladů na právní zastoupení v celkové výši 10 140 Kč tvořenými odměnou advokáta ve výši 9 240 Kč za 2 úkony právní služby po 4 620 Kč dle § 7 bod 5, § 9 odst. 5 a § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a to za přípravu a převzetí věci a seps žaloby. Žalobci dále náleží v souladu s § 13 uvedené vyhlášky právo na náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč za 2 náhrady po 450 Kč a dále v souladu s § 137 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. i 21 % DPH z uvedených částek ve výši 2 129,4 Kč. Ke splnění povinnosti uhradit náhradu nákladů řízení byla žalovanému stanovena lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 15. prosince 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.